

нилъ дѣда Иосифа да влѣзжтъ да го поразглѣджтъ и влѣзле; но щомъ влѣзле въ пароплува, той трѣгнжлъ и се спрѣлъ въ Одеса, гдѣто и двоица-та излѣзле. Дѣдо Иосифъ занесжлъ съ себѣ си и султанския беретъ, който бѣше му даденъ прѣди 5—6 дни. Славейковъ оставилъ дѣда Иосифа въ Одеса, а той самъ наскоро се вѣрна въ Цариградъ; по сѣтне бѣлгаро-униатския архиепископъ билъ испратенъ въ Киевъ у единъ манастиръ, гдѣто се и поминалъ. Подиръ нѣколко дни оставихъ униатска-та община и почти всички-тѣ ѿ священници; остави я и дьяконъ Иосифъ (Т. Икономовъ), който хвѣрли черни-тѣ дрѣхи, и русскій посланникъ го испрати въ Киевъ да се учи. Сжщоврѣменно тѣрновецъ-тъ Хаджи Никола Минчооглу обадилъ на полиция-та, че униатскій капукехая Никола Ев. Сапуновъ нѣкога-си укривалъ бунтовници и билъ тѣхенъ сжучастникъ, а именно: по вѣзстание-то на дѣда Никола въ Тѣрновско прѣзъ 1856 год. При всичко, че въ онова врѣме, както видѣхме по-горѣ, и много по-рано, Никола Ев. Сапуновъ е билъ въ Цариградъ, гдѣто заедно съ други родолюбиви бѣлгаре е радилъ за отваряние бѣлгарски храмъ, полиция-та го хвана и затвори. Нъ, като се не намѣрихъ никакви доказателства за виновность-та му, по настоявание-то на френскій посланникъ, турско-то правителство рѣши да се пустне Сапуновъ. Додето да пристигне до надлежни-тѣ власти заповѣдъ-та за освобождение-то му отъ затвора, Николчо Евтимовъ Сапуновъ се намѣри въ тѣмница-та умрѣлъ отъ отрова.

Следъ като побѣгна дѣдо Иосифъ, по препорѣка на армено-католическия патриархъ, Висока-та Порта възложи на католическия священникъ отецъ Петръ Арабаджийскій (бѣлгаринъ католикъ отъ пловдивски-тѣ села) да управлява народни-тѣ и духовни-тѣ работи на сжединени-тѣ бѣлгаре ⁽⁸⁷⁾.

⁽⁸⁷⁾ Петръ Арабаджийскій бѣше тѣврдъ простодушенъ и честенъ човѣкъ, ала не бѣше за главатаръ на една община. Той нищо друго не знаеше, што искаше да знае, освѣнъ вѣра-та си и молитва-та си. Разговори-тѣ му бѣхъ все за спасение-то на душа-та му и за Католическа-та Черкова. При всичко, че той бѣше главатаръ на една, така да се рѣче, католическа община съ источни обреди, той все пакъ глѣдаше на бѣлгаре-тѣ униати, като на *схизматици*, — знае се, че католици-тѣ такива наричжтъ православни-тѣ; той никога не е влязълъ въ храма имъ, при всичко, че папа-та му бѣше позволилъ да извѣршва богослужение по источни-тѣ обреди; грѣхъ го бѣше дори да се научи да чете и черковни-тѣ книги, понеже не знаеше да чете печатани съ кирилица книги. Като се назначи за началникъ на униати-тѣ (сжединени-тѣ бѣлгаре), папа-та бѣше испратилъ на Петра Арабаджийскі единъ владишки прѣстенъ, но отецъ Петръ казваше, че дори го било грѣхъ да носи тоя прѣстенъ, за който не билъ достоенъ.